

27.3.2022, Telecí, SBS

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení, zatímco Bůh dopřává svému milému spánek. Ž 127, 1-2

PÍSEŇ 192 Dobře staví,

VSTUPNÍ MODLITBA

Můj Pane a Bože, toužím tě následovat. Vyznávám však, že má láska k tobě je velmi slabá. Pohled na druhé mi často zastírá touha předvést se před nimi, místo účinné pomoci myslím na vlastní trápení. V srdci mi už nezbyvá místo pro opravdový zájem a všímavost. Přesto chceš se mnou počítat. Za to děkuji. Vedeš nás k tomu, abychom tě milovali a hledali v lidech a událostech, které nás obklopují. Prosím, ať umím naslouchat i těm slovům, která nejsou má vlastní, upřímně se radovat z toho, co činí šťastné druhé a stát při nich v čase bolesti. Věřím, že jsi nám ve všech těchto chvílích blízko. Tvé světlo prosvětluje každý stín a každou tvář. Prosím, ať tě umím zvěstovat i úsměvem. Amen.

1. ČTENÍ Num 14, 18-23

PÍSEŇ 623 Důvěřuj se v Pána

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, prosíme tě za náš sbor. Nebo také za tvůj sbor. Prosíme tě, ať smutek nad jeho umenšováním a proměňováním nezakryje radost z tvé přítomnosti a z tvého slova.

Prosíme tě, ať se nám tvé slovo a tvé povzbuzování do našich všedních dnů stane tím pravým ořechovým, které od tebe potřebujeme slyšet.

Prosíme tě, ať se my sami můžeme stávat svědky působení tvého evangelia, a nejen v něm nacházet pokoj, ale umíme ho zvěstovat i těm ostatním.

Prosíme tě, ať strach ze všedních věcí nezakryje tvou vlastní víru, že všechno může napomáhat k dobrému, budeme-li to my sami chtít. A všechny své tiché a nevyslovené prosby vkládáme do modlitby, kterou jsi nás ty sám naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život. Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život. 1Jan 5, 11-13

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 485 Král věčný

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Jan 6, 47-51

Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“

Kdo věří, má život věčný. Pokud věříme v Boha, tak se nemusíme ničeho bát ani toho, že bychom zemřeli navěky. Říká o sobě Ježíš a připojuje k tomu myšlenku, že on je ten chléb života a vaši otcové, co jedli chléb na poušti, tak zemřeli, zatímco já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe a kdo jí z tohoto chleba, tedy ze mě, ten bude živ navěky. A chléb, který já dávám, je mé tělo dané vám za život světa. A teď si to postupně rozeberme.

Věřit v Boha znamená, že ani náš život, ale ani náš sbor nezemře nebo aspoň ne na věky, ale bude tu žít nadále, jen se bude proměňovat. Je to jako s večeří Páně ani ta neumenšuje, ale proměňuje chlebem a vínem daným nám za náš život i za život světa. Ježíš zemřel, abychom nejen my, ale i celý svět, jemuž tak těžko rozumíme, mohl žít. A na nás je tuto proměnu přijmout a nereptat nad tím, jak je nás málo, jako spíš přemýšlet, co se s tím dá dělat.

Věřit v Boha znamená, že se proměňuje i jím stvořený svět, ale ne nutně k horšímu, ale jen tak, jak mu to i my sami umožníme.

A věřit v Boha znamená, že ani my nejsme pány tohoto světa, ale je jím ještě někdo jiný a větší, než jsme my sami a my mu to svými životy buď usnadňujeme anebo ještě víc komplikujeme. A Bůh nám k tomu dává chléb. Chléb jakožto obživu, ale i jako posilu do dnů všedních, ale i těch svátečních. Ten chléb, který sestupuje z nebe a který nám dává zakusit i život věčný. Chléb jako tělo Kristovo.

Tou otázkou však není, co jsme to udělali s tímto světem, že se od nás, obdělávatelů jeho stvoření, nakonec tak odvrátil, ale co jsme to udělali s naší vírou, že k ní jako by už nestačil ani chléb sestouplý z nebe, chléb života. Co jsme to udělali s naší vírou, které nechybějí ani tak lidé v kostelích jako spíš lidé obecně. A co jsme to udělali s naší vírou, které jako by chyběl její vlastní duchovní růst, stejně jako kvete žito, pšenice nebo ječmen na poli.

Bůh nám svůj chléb života v podobě svého Syna sesílá z nebe, my si ten náš chléb musíme poctivě upéct v pekárně. A Bůh ví, proč to dělá. Chce pro nás věčný život, který není jen o množství lidu, ale je i o nás samých, o naší vlastní víře, o našem vlastním duchovním putování a také o tom, že věříme-li ve skutečného a pravého Boha, pak se nemusíme bát ani blížící se smrti, jako jíme proto, abychom tu smrt zahnali a neměli přitom hlad.

Bůh proměňuje nejen tento svět, a to klidně i bez nás, ale proměňuje i nás, a to k obrazu svému, aby se svět stal výzvou a ne ohrožením.

Dnešní svět je však ohrožen sám o sobě. Z jedné strany doznívajícím a neustále mutujícím virem a z druhé strany válkou na východě Evropy, která se pomalu dostává i k nám. Neboli dnešní svět ohrožuje člověk sám. Co měl původně střežit a obdělávat, sám ničí, protože je sám ohrožen strachem z vlastní smrti a pak i z těch druhých.

Z člověka, kterému Bůh svěřil své stvoření, se stává narušitel dobrých věcí často jen proto, že je na světě sám, což Bůh nechtěl. A tak i když mu stvořil ženu, člověk se jí tu rád, tu nerad zbavuje, nemluví s ní a ona pak strádá a od něho utíká. A tak sám člověk přestává být člověkem a stává se pouhým strojem na lidský pohon.

Bůh však chce věci jinak. Chce z nás mít lidi, i když všelijak chybní, ale lidi, kteří budou umět druhému pomoci. Bůh z nás chce mít především lidi, kteří se budou moci bavit i o něčem jiném a budou tomu druhému vždy nablízku. A Bůh z nás chce mít lidi, kteří i když nebudou rozumět tomuto světu, tak aspoň sami sobě.

Také proto nám Bůh sesílá nejen svého Syna, ale i svůj chléb, abychom skrze něho pochopili, že tu nejsme sami, ale je s námi ten, který nám i za nás dal svůj život, abychom mohli žít i my. A Bůh je tu i pro nás, abychom i my mohli udělat něco jinak a nemuseli se jen točit v kruhu hotových odpovědí a jasných otázek.

Bůh není ani tím cílem, ale cestou. Bůh sám je ta cesta, pravda a život, po níž když se dáme, tak nám bude i o něco líp.

Tou cestou nejsou jen ostatní lidé, ale jsme jí i my sami. A není to ani o tom, koho všeho bychom k němu ještě mohli přivést, ale že jsme se jím nechali přivést především my sami a jako takové nás tu Pán Bůh i chce. A tou cestou není jen ani naše vzpomínání, ale spíš to, co je teď, jakkoli ne moc lichotivé.

Pro víru v Boha se však každý musí rozhodnout sám. Ta se nedá ani nařídít ani naučit, jen ji přijmout jako součást svého života. Ať už pozitivně nebo negativně. Víra nestojí a nepadá ani s našimi kostely či kostelními věži, ale ani s úbytkem věřících, víra stojí a padá jen s námi a těmi, kdo s námi naši víru též sdílejí.

Bůh má pro nás chléb života a zároveň tak trochu odmítá víru našich otců, kteří po požití many z pouště nakonec zemřeli. A postupu do zaslíbené země se už ani nedožili. Pro Pána Boha není ani tak důležité, čemu věřili ti před námi, ale čemu věříme my sami. Jestli jen v dílo svých rukou nebo i těch Božích.

A Bůh se dokonce za tento svět i obětoval. Nebo spíš vydal za oběť svého Syna, abychom jednak mohli žít i my a pak nám dal i svůj život, a to ten věčný, abychom nemuseli ničeho litovat, tím méně toho, co se nám nepovedlo. Bůh to vzal na sebe a za nás, kteří ten svůj život všelijak packáme a nevíme si s ním rady.

Bůh je v tom však spolu s námi a je i není už jen na nás, jak s jeho dary, ale i svými druhy také naložíme.

Víra je také od toho dívat se na věci jinak. Víra je také od toho, že nemusíme propadat beznaději a jiným neřestem, ale můžeme spolu klidně žít, aniž bychom z toho druhého museli něco mít. Víra fakt není od toho, kolik nás je, ale jestli spolu máme i něco společného a můžeme spolu například sedět v jedné lavici.

Víra není jen individuální, ale také kolektivní. Je také o tom, o čem se mezi sebou bavíme a jestli nejen vzpomínáme, ale hledíme i do budoucna. Víra není o našich nářcích či reptání, ale o naději nade všemi ději. Víra je i o tom, co pod křesťanstvím vidíme také my sami, jestli jen sebe nebo i toho druhého.

Víra dává našim životům smysl. Díky víře tu vůbec můžeme být, díky víře mají náplň i naše rozhovory, díky víře tu nejsme sami. Víra nás však také staví před různé překážky a pochybnosti, jestli to tu jsme schopni utáhnout finančně, ale také lidsky a jestli se jsme schopni pohybovat i na tak malém prostoru.

Víra je však i o našich vnitřních mantinelech, o tom, co si jsme ještě schopni připustit a co už ne. Víra je však i o tom, jak přemýšlíme také o těch druhých, a nejen sami o sobě a jestli umíme být vůbec spolu nebo jsme odsouzeni k věčnému sobectví. Víra není jen o těch druhých, ale také o nás samých, co tu jsme.